

Forsikring medtaget — 5 997 000 Kr. eller rundt regnet 6 Mill. Kr. Regner vi nu efter de Procenttal, der er opgivne mig, med et Gennemsnitstillæg af 75 pCt., vil Gennemførelsen af de foreslaaede Satser give en Merudgift til Præmier paa ca. 4¹/₂ Mill. Kr., et efter mit Skøn ikke ringe Beløb. Naar der i de sidste Aar er regnet med Millioner, har man ofte haft Indtrykket af, at de blev betragtet som Bagateller, men det er de jo slet ikke. Paa ordinær forretningsmæssig Maade at indtjene 1 Mill. Kr. stiller meget store Krav til sin Mand, og det vil ganske sikkert inden længe ogsaa blive nødvendigt herhjemme at regne meget nøje med Millionudgifterne, langt mere nøje, end der har været Tilbøjelighed til i de sidste Aar. Jeg tror ogsaa, man maa holde dette for Øje, naar man bedømmer det foreliggende Lovforslag.

Hertil kommer, at heller ikke med Hensyn til den forøgede Præmie til Dækning af den saakaldte Tilvænningserstatning efter § 11 er det muligt at faa oplyst, hvor meget den vil fordyre Driften. Fra kompetent Side er der svaret mig, at paa Grund af Bestemmelsens elastiske Form er man ude af Stand til at skønne over, hvilke økonomiske Følger den vil kunne faa. Jeg synes, det er lidt hasarderet at stille og gennemføre Forslag, om hvis Rækkevidde hverken Forslagsstillerne eller Personer, der er særlig fortrolige med Forsikringsteknikken, kan give blot et Skøn. De, der betaler Præmierne, er dækkede gennem § 29 i Loven, idet de kan appellere til Nævnet, hvis de mener, at de Præmier, der beregnes for dem, er for høje. Men det dækker jo ikke over det faktiske, at saadanne Erstatninger vil kræve meget betydelig forøgede Udgifter. Ud over, at Erstatningen ikke maa løbe i mere end 100 Dage, siges der ikke noget. Der er ikke fastsat noget om, i hvilke eller i hvor mange Tilfælde Erstatning skal ydes. Det bliver efter mit Skøn en fuldstændig Fortolkningssag, kommer til at afhænge af Arbejderforsikrings-Raadets Fortolkning og den Praktis, Raadet vil komme ind paa ved Behandlingen af Tilvænningserstatning. Jeg maa sige, at jeg er imod at have en saa uoverskuelig Bestemmelse, men jeg erklærer, at jeg og mine Meningsfæller er villige til at medarbejde paa at søge udformet en mere koncis og fast Bestemmelse, saaledes at man kan overse, hvad man i saa Henseende gaar ind til.

Dagpengene var oprindeligt 2 Kr., i 1916 blev de sat til 3 og i 1919 til 4¹/₂. Nu foreslaas der 6 Kr. Jeg skal paa nærværende Tidspunkt ikke tage direkte Stilling overfor dette Spørgsmaal — det kan vi nærmere drøfte —, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at ved Arbejdsløshedslovens Revision i Vinter, der førte til Loven af 22. December, blev den daglige Understøttelse fastsat til ikke at maatte overstige den i 1918 løbende vedtægtsmæssige Understøttelse med Tillæg af 2 Kr. pr. Dag for Familieforsørgere og 1¹/₂ Kr. for Ikke-Familieforsørgere, og da Maksimum for den vedtægtsmæssige Understøttelse i 1918 var 2 Kr., vil den daglige Understøttelse efter denne Lov kunne blive 4 Kr. Jeg nævner dette, fordi Dagpengene her sættes til 6 Kr.

I § 30 er der af Folketinget foreslaaet indsat, at Indenrigsministeren inden 5 Aar fra Lovens Ikrafttræden skal fremsætte Forslag til en Revision. Jeg tiltræder Revisionsbestemmelsen, men med Hensyn til Tidsfristen gør jeg det kun under Hensyn til, hvilke Satser man bliver enig om at fastsætte i Lovforslaget.

Ved denne første Behandling skal jeg i øvrigt ikke komme ind paa de enkelte Bestemmelser, men holde mig mere til det almene. Jeg vil dog nævne, at mine Meningsfæller og jeg kan tiltræde Udvidelsen af Forsikringsområdet, derunder at tilsynsførende Funktionærer tages med ind under Loven, og det ikke med den Lønmaksimumsgrænse, som fandtes i Regeringsforslaget, men, som af Folketinget foreslaaet, uanset Lønnens Højde.

I § 5 gives der Arbejdsgiverne Paalæg om at føre Regnskab over Arbejdsdage og Arbejdsvederlag i Bedriften. Det er tilsyneladende en lille Bestemmelse, der her er sat ind af Folketinget, men jeg maa sige, at jeg er ikke meget for slige Paalæg. Jeg tror, at det i de fleste Bedrifter gaar ganske af sig selv, og da Arbejderforsikrings-Raadet og Ministeriet ikke har stillet dette Krav, synes det mig ikke nødvendigt, at vi her fra Rigsdagen bebyrder vore Medborgere med nye Paalæg af den Art udover det lige nødvendige. Og en Nødvendighed synes ikke at foreligge her. Naar jeg er imod Bestemmelsen, er det, fordi det, naar en saadan Bestemmelse først er indsat, ofte fører til, at Kravene udvikler sig igennem Vejledninger om, hvorledes et saadant Paalæg skal udføres. Der bliver maaske indført bestemte Bøger og Skemaer. Jeg, der